

Arrest

nr. 100 245 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VERCAUTEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Op

27 augustus 2012 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2009 met aanvullingen van 06.09.2011, 24.12.2011 en 15.12.2011 werd ingediend door:

L.K. {...}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij BVBA S.K. {...}, d.d. 10.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 09.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingen-zaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. uit een schrijven van het Brussels Gewest d.d. 15.04.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou de Franse taal machtig zijn, legt een arbeidsovereenkomst voor en zou een nieuwe werkgever gevonden hebben en legt getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C.A. {...} Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

L.K. {...}

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten {...}

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

(...)

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72.”

Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat op 12 februari 2013 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij.

Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De Raad stelt vast dat verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2. In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij *“verzoeker machtiging tot verblijf te verlenen op basis van artikel 9bis Vr. W. voor één jaar met mogelijke verlenging in geval van effectieve tewerkstelling.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd een verblijf toe te kennen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van zijn middelen voert verzoeker geen gegronde schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet verzoekers betoog geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Uit lezing van het middel van verzoekende partij ontwaart de Raad een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de redelijke termijn, de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, artikel 8 EVRM en een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“C. Er is sprake van overmacht, minstens van buitengewone omstandigheden, voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag

DVZ meent dat de criteria van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980 niet meer van toepassing zijn.

Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State merkt verzoeker op dat de bevoegde Staatssecretaris WATHELET reeds meedeelde de criteria van de vernietigde instructie toch verder zullen worden toegepast in het kader van zijn discretionaire beslissingsbevoegdheid (www.foyer.be). Huidig Staatssecretaris Maggie DE BLOCK heeft de mededeling van de heer WATHELET officieel nog niet tegengesproken zodat impliciet aanvaard moet worden dat deze nog steeds geldt. Ter dege kan hiermede rekening gehouden worden (vgl. Parl. Vr. en Antw., 1995-96, 6170 vraag nr. 224, Decroly, 27 februari 1996: Pari. Vr. en Antw. 1995-96, 6173 vraag nr. 247, Detienne, 21 maart 1996).

Bij arrest dd. 16 december 2010 oordeelde Uw Zetel bovendien dat voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag geen wettelijke criteria voorzien zijn waardoor de staatssecretaris of zijn gedelegeerde ambtenaren dus wel nog de criteria van de instructies kunnen toepassen (RVV, arrest van 16 december 2010, nummer 53.240).

Verzoeker grondt zich derhalve op de criteria 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009. Hij legde een arbeidsovereenkomst voor, gesloten op 10 december 2009, voor een periode van 1 jaar te rekenen vanaf de beslissing omtrent de machtiging tot verblijf (cf. administratief dossier). Deze overeenkomst voldoet aan de modelvoorwaarden die krachtens de instructies van 19 juli 2009 verplicht te gebruiken zijn.

Verzoeker ontving pas op 9 februari 2011, meer dan 1 jaar en 3 maanden na de indiening van zijn aanvraag, een schrijven van DVZ.

De Raad van State oordeelde evenwel dat administratieve beslissingen moeten binnen een redelijke termijn worden genomen. Of de redelijke termijn wordt overschreden moet in concreto, d.w.z. rekening houdend met de specifieke gegevens van elke zaak, worden beoordeeld (RvSt. nr. 50.837, 20 december 1994, Arr. RvSt 1994, z.p.). Het is derhalve tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om binnen een onredelijke termijn een beslissing te nemen.

Gelet op de verstreken termijn kan er gegeven de omstandigheden geen sprake zijn van een beslissing binnen een redelijke termijn. Inzake regularisaties die gegrond zijn op een overgelegde arbeidsovereenkomst is het namelijk essentieel dat er binnen korte termijn een beslissing volgt. De marktomstandigheden wijzigen immers heel snel en indien de potentiële werkgever dringend nood heeft aan extra arbeidskrachten zal hij geen jaar en drie maanden wachten om een arbeidscontract te valideren...

Er werd reeds aan DVZ meegedeeld dat de werkgever die de aanvraag heeft gedaan in falings was gegaan (cf. schrijven van Mr. VRIJENS dd. 6 september 2011). Het is dus volkomen aan de grove nalatigheid van DVZ te wijten dat verzoeker niet kon voldoen aan de voorwaarde tot tijdige overlegging van een arbeidskaart B. Het is toch niet redelijk dat een werkgever meer dan een jaar zal wachten totdat zijn aan te werven kracht in dienst zal kunnen treden?

DVZ kan deze abnormaal lange wachtermijn niet rechtvaardigen. Deze vertraging werd overigens niet door toedoen van verzoeker veroorzaakt.

De rechten van verdediging van verzoeker (omtrent de gegrondheid van zijn regularisatie- aanvraag) werden door zulk niet-diligent handelen bovendien op onevenredige wijze beknot.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er slechts een termijn van 3 maanden wordt gelaten om in volle crisistijd aan een vreemdeling die zijn verblijfsspositie nog niet volledig heeft geregulariseerd de tijd te geven om een arbeidskaart B over te leggen. Het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers schendt op dat vlak de grondrechten van verzoeker en moet krachtens artikel 159 G.W. buiten toepassing gelaten worden. Verzoeker heeft immers recht op een privé-leven, gelet op artikel 8 E.V.R.M. Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze extra-familiale relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde herhaaldelijk dat het hebben van sociale of zakelijke contacten

met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M. 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Het begrip privé-leven is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen (bijv. recht op gezondheidszorg, onderwijs of werk).

De economische crisis dient in dat verband als overmacht beschouwd te worden, i.e. een omstandigheid buiten de wil van verzoeker en die daardoor voorzien noch vermeden kon worden. De Belgische financiële crisis en haar economische achteruitgang hangt immers nauw samen met een stijging van het aantal faillissementen en derhalve ook stijging van het werkloosheidscijfer. De werkloosheidsgraad in Vlaanderen bedraagt nu 7,28 procent, wat overeenstemt met 216.222 werkzoekenden, waaronder verzoeker. De schaarste op de arbeidsmarkt is derhalve een omstandigheid die zich buiten de wil en de controle van de verzoeker situeert en niet aan zijn schuld te wijten is. De arbeidsmarkt ligt niet binnen zijn invloedssfeer. Om die reden kon verzoeker niet tijdig voldoen aan de arbeidsrechtelijke verplichtingen!

Verzoeker is nochtans van goede wil, getuige het feit dat hij een tweede arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd (stuk 3). Hier aan gekoppeld moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds sinds 2004 ononderbroken in België verblijft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving (cf. infra).

Dat verzoeker van goede wil is wordt door DVZ niet ontkend (cf. beslissing dd. 27.08.2012 die bevestigt dat er een nieuwe arbeidsovereenkomst werd bijgebracht). Het gaat derhalve geenszins op om verzoeker verantwoordelijk te stellen voor de economische crisis die België op heden treft, zoals DVZ in haar beslissing insinueert!

Minstens is er sprake van een buitengewone omstandigheid die het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om tijdig een arbeidskaart B voor te leggen aan de betrokken instantie.

Gelet op de omstandigheden meent verzoeker dan ook dat de kwestieuze beslissing van DVZ moet worden vernietigd en dat aan verzoeker een tijdelijke verblijfsvergunning van 1 jaar moet worden afgeleverd met de verplichting om 3 maanden voor het verstrijken van de vervalltermijn een arbeidskaart B aan de betrokken instanties voor te leggen. Zulke termijn is veel redelijker gegeven het precaire economische klimaat.

Tot slot merkt verzoeker op dat de DVZ niet het bewijs bijbrengt dat mevrouw Adinda CLYMANS gemachtigd was om namens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de kwestieuze beslissing te ondertekenen! Bij gebreke aan delegatie dient ook op dit punt de beslissing vernietigd te worden (vgl. RvS 8 december 1993, nr. 45.189).

D. Verzoeker is voldoende geïntegreerd - buitengewone omstandigheden

Zoals reeds ten overvloede opgemerkt, verblijft verzoeker sinds 2004 (meer dan 8 jaar) ononderbroken in België. Hij bracht reeds diverse overtuigingsstukken ter staving bij (zie o.a. getuigenverklaringen (administratief dossier)). DVZ ontkent niet dat verzoeker het bewijs van de duurzame verankering heeft geleverd. In haar schrijven van 9 februari 2011 bevestigt DVZ zelf:

"U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België" (Stuk 4)

Daarnaast staat verzoeker klaar om eender welke job te aanvaarden zodra hem dat toegelaten wordt. Hij wil op die manier duidelijk maken dat hij in staat is om over een eigen inkomen te beschikken.

Daarnaast heeft verzoeker nooit problemen gehad met justitie en heeft hij dan ook een blanco strafregister, waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Tot slot dient de lange en ononderbroken verblijfsduur in België aanzien te worden als een buitengewone omstandigheid (cf. infra).

Een machtiging tot verblijf zou voor verzoekende partij dan ook de enige oplossing zijn, in het licht van de continue onzekerheid waarmee hij reeds al die tijd verplicht moet mee leven. Het zou hem overigens de gelegenheid bieden om zich nog beter te integreren en zichzelf nog verder te kunnen ontplooiën.

Aan de integratie van verzoekende partij kan er derhalve geenszins getwijfeld worden.

Een terugkeer naar Algerije zou verzoeker in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hem elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand hem enig toekomstperspectief zou kunnen bieden. Zijn angst voor een noodzaak terugkeer probeert verzoeker telkens te verdringen door de overtuiging dat hij, net als iedereen, recht heeft op een menswaardig bestaan.

De zinsnede: "Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding" is overigens geheel willekeurig, en louter gestaaft op de persoonlijke opinie van de beslisser. Nergens wordt het intentioneel malafide opzet van verzoeker aangetoond. Zulke kortzichtige houding is derhalve geheel in strijd met de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de Motivering van Bestuurshandelingen dat van toepassing is op de bestreden

beslissing. Bovendien miskent de beslissing, door diens veronderstellende ondertoon, het gegeven dat bij brief dd. 9 februari 2011 bevestigd werd dat verzoeker duurzaam verankerd is!

Ten overvloede merkt verzoeker op dat de situatie waarbij een vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd, door de instructies dd. 19 juli 2009 als een prangende humanitaire situatie wordt beschouwd. Zoals reeds supra opgemerkt kunnen de criteria zoals vervat in voormelde instructies nog in aanmerking genomen worden ter beoordeling van de gegrondheid van de regularisatie-aanvraag (RVV, arrest van 16 december 2010, nummer 53.240).

De DVZ verzaakt hier geheel aan. A fortiori, wat in de instructies dd. 19 juli 2009 als grond voor een regularisatie-aanvraag wordt beschouwd (langdurig verblijf en sociale integratie), wordt nu als een nalatigheid in hoofde van verzoeker aangemerkt. Zulks is geheel in strijd met het vertrouwensbeginsel, dat als onderdeel van het rechtszekerheidsbeginsel, aldus als algemeen rechtsbeginsel moet worden beschouwd (HvJ 14 september 2006, C-181/04, Elmeke en RvS 2 juli 2010, nr. 206369). Het vertrouwensbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat voorschrijft dat een burger erop moet kunnen vertrouwen dat een bepaalde toezegging van een bestuursorgaan ook nagekomen wordt.

Verzoeker kon op het ogenblik van de indiening van de aanvraag er dan ook op vertrouwen dat, in tweede orde, de bijzondere omstandigheden waarin hij zich bevindt, in aanmerking genomen werden voor de gegrondheid van zijn regularisatie-aanvraag, hetgeen bij de op 10 december 2012 aan verzoeker ter kennis gegeven beslissing duidelijk niet gebeurd is.

Een schending van het vertrouwensbeginsel heeft de nietigheid van de beslissing tot het gevolg.

Bij deze verzoekt verzoeker dan ook om rekening te houden met de gegeven omstandigheden en om bijgevolg een machtiging tot verblijf te krijgen op basis van artikel 9bis Vr.W. voor 1 jaar met mogelijke verlenging in geval van effectieve tewerkstelling.

E. Verzoeker ondervindt een ernstig nadeel ten gevolge van de uitvoering van de beslissing

Bij brief dd. 10 december 2012 werd aan verzoeker, in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, een bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13 - afgeleverd (stuk 2). Gelet op deze beslissing dient verzoeker op 9 januari 2013 het grondgebied te verlaten. Omwille van het feit dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de instructies van 19 juli 2009 en dat er sprake is van voorhanden zijnde buitengewone omstandigheden komt hij in aanmerking voor een wettig verblijf in België (cf. supra).

Verzoeker ondervindt derhalve een ernstig nadeel indien deze beslissing om het grondgebied te verlaten niet wordt geschorst. Hij heeft immers geen enkele band meer met zijn thuisland. Bovendien zou het de inspanningen die verzoeker al meer dan 8 jaar levert om zich in de Belgische samenleving te integreren volledig teniet doen. Verzoeker heeft hier ondertussen ook een ruime kenniskring uitgebouwd, en heeft alle banden met zijn thuisland verbroken. Dit maakt dat het kwetsieuze bevel tot het grondgebied te verlaten wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker berokkent (vgl. RvS 23 december 1992, nr. 41.497; RvS 3 maart 1994, nr. 46.381; RvS 29 juli 1994, nr. 48.682). Het verlies van een vaste betrekking, van carrière- en integratievooruitzichten, van de opbrengst van de geleverde inspanningen en het daaruit voortvloeiende risico voor sociale uitsluiting, vooral omdat het als weinig aannemelijk kan worden beschouwd dat verzoeker in Algerije op korte termijn een vergelijkbare situatie kan vinden, vormen een risico voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 13 april 2007, nr. 170.002).

Tot slot merkt verzoeker op dat de DVZ niet het bewijs bijbrengt dat mevrouw Adinda CLYMANS, gemachtigd was om namens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de kwetsieuze beslissing te ondertekenen! Bij gebreke aan delegatie dient ook op dit punt de beslissing vernietigd te worden (vgl. RvS 8 december 1993, nr. 45.189).

Om al deze redenen wordt de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 augustus 2012, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 december 2012, verzocht."

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

4.3. Verzoeker bekritiseert het standpunt van verweerder dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

4.4. De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

4.5. Waar verzoeker er zich in se over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van de instructie van 19 juli 2009, terwijl hij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

4.6. De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding impliciet zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.”* Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen. Waar verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad van 16 december 2010 wijst de Raad erop dat deze rechtspraak achterhaald is, gelet op de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande.

In de mate dat het middel stelt dat het vertrouwensbeginsel is geschonden, wijst de Raad op het volgende: met betrekking tot de aanvoering van de schending van het vertrouwensbeginsel en daargelaten de vraag of er jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, zou deze praktijk hoe dan ook contra legem zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

4.7. Verzoeker meent voorts dat de redelijke termijn overschreden werd omdat hij pas na één jaar en drie maanden een antwoord kreeg op zijn aanvraag. Volgens verzoeker moet rekening gehouden worden met de marktomstandigheden en het feit dat een werkgever niet zal wachten om een arbeidscontract te valideren. Aan verwerende partij werd meegedeeld dat de potentiële werkgever in

faling was gegaan op 6 september 2011. Het is dan ook aan de verwerende partij te wijten dat verzoeker niet kon voldoen aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B.

4.8. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van nog geen 15 maanden waarbinnen verzoeker werd ingelicht dat hij niet in aanmerking kwam voor regularisatie, lijkt een redelijke termijn te zijn. Rekening houdend met het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een dergelijke behandelings-termijn niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat in zijn hoofde enig recht op verblijf zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

4.9. In zoverre verzoekende partij zich nog beroept op een schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

4.10. Waar verzoeker nog verwijst naar externe factoren om aan te geven waarom hij geen arbeidskaart B heeft voorgelegd, gaat hij volledig voorbij aan de feitelijke vaststelling die grondslag vindt in het administratief dossier en die verzoeker niet ontkent, met name dat hij geen arbeidskaart B kon voorleggen en zijn arbeidsovereenkomst niet als grond voor regularisatie kon worden aanvaard. Dit motief steunt aldus op een correcte feitenvinding en verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. Verzoeker meent voorts dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, gelet op zijn recht op een privéleven, met name zakelijke relaties. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat hij gewag kan maken van een privéleven in de zin van voormeld artikel, nu verzoeker nooit toegelaten werd tot tewerkstelling en hij zich aldus onmogelijk kan beroepen op het hebben ontwikkeld van zakelijke relaties in België. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs indien verzoeker gewag kan maken van een privéleven in België, hij niet aantoonde dat zijn privéleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet, zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er sprake is van een inmenging in zijn privéleven. Er blijkt dan ook niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

4.11. Verzoeker wijst er voorts op dat de Dienst Vreemdelingenzaken het bewijs niet bijbrengt dat mevrouw A.C. gemachtigd was om namens de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing te ondertekenen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

4.12. Artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;”

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers.”

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers, dat als volgt luidt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, meer bepaald door A. D., attaché, waarvan verzoeker niet betwist dat deze persoon attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit vindt zijn grondslag in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, delegatie van bevoegdheid verlenen voor de toepassing van onder meer artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar.

4.13. Verzoeker herhaalt voorts de elementen die hij in zijn aanvraag heeft aangevoerd om een verblijfsmachtiging aan te vragen, doch dergelijk betoog staat niet toe het oordeel van de gemachtigde aangaande deze elementen kennelijk onredelijk te bevinden. De Raad wijst erop dat wat betreft de vraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid desbetreffend beschikt. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Met zijn betoog geeft verzoeker aan er een andere mening op na te houden dan de verwerende partij waar hij stelt dat de aangevoerde elementen wel een regularisatie verantwoorden, doch toont hiermee niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Waar verzoeker voorts nog meent dat het motief dat hij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf slechts een persoonlijke opinie van de verwerende partij betreft, wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad te kennen gaf sinds 2004 op het Belgische grondgebied te verblijven doch dat hij tot de huidige aanvraag nooit een poging ondernomen heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om uit dergelijke vaststellingen te besluiten dat verzoeker zich bewust jarenlang genesteld heeft in illegaal verblijf en dat de integratie die daaruit volgt, geheel te wijten is aan zijn eigen houding.

4.14. Waar verzoeker zijn argumenten nog aanhaalt als zijnde 'buitengewone omstandigheden' wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard. Het betoog inzake de buitengewone omstandigheden is aldus niet dienstig. De Raad wijst er op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde. In casu werd verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard en hieruit blijkt dat buitengewone omstandigheden werden aanvaard die toelaten dat verzoeker zijn aanvraag niet in het buitenland moet indienen maar dat hij dit in België mag doen. Evenwel houdt dit niet in dat de verwerende partij de aanvraag van verzoeker ook gegrond moet verklaren. Het komt aan verzoeker toe om elementen aan te halen die de toekenning van een verblijfsmachtiging rechtvaardigen. Binnen haar discretionaire bevoegdheid heeft de verwerende partij evenwel geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet volstaan om hem een verblijfsmachtiging te geven.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER